

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. B.**

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j. JMK 47006/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru správního, ze dne 2. 1. 2020, č. j. MUZN 92/2020, kterým bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti záznamu bodu v registru řidiče podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/ 2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ tak, že podané námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče správní orgán zamítl a provedené záznamy

bodů potvrdil. Správní orgán prvního stupně vydal dne 23. 10. 2019 oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 31. 10. 2019 námitky proti uvedenému oznámení a výzvě. Následně správní orgán prvního stupně zahájil řízení o námitkách a obstaral si oznámení Policie ČR o uložení pokuty příkazem na místě (celkem 15) a příkaz Městského úřadu Nové Město na Moravě, odbor dopravy a vnitřních věcí ze dne 26. 3. 2018, č. j. MUNNMN/2848/2018/4. Správní orgán prvního stupně námitky žalobce zamítl s tím, že odkázal na judikaturu, podle níž si správní orgány musí obstarat pokutové bloky jen v případě, pokud účastník v souvislosti s daným přestupkem vznesl konkrétní námitky, což se ale nyní v projednávané věci nestalo. Správní orgán přezkoumal způsobilost podkladů pro záznam bodů, přičemž dospěl k závěru, že žalobce spáchal oznámené přestupky a za ně mu byl oprávněně zaznamenán odpovídající počet bodů. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce, ztotožnil se s názorem prvostupňového správního orgánu, že žalobce žádné relevantní věcné pochybnosti nevznese, pouze formálně zpochybnil oznámení o uložení pokut, neuvedl relevantní důvod, proč by měly být pokutové bloky obstarávány a proč by oznámení o uložení pokuty nebyly dostačujícím podkladem. Žalobce namítal převážně totožné formální nedostatky všech 15 pokutových bloků, přičemž z úřední činnosti je žalovanému známo, že tytéž formální nedostatky vznášá zástupce žalobce v každém řízení o námitkách.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobce k žalobě přiložil (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobce patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval.
3. Žalobce namítal také porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobce i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobce přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.
4. Dle žalobce pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým

blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektoval názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobce k podané žalobě příkladmo přiložil pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G 1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jeho názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobce naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobce také považoval za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

5. Žalobce dále vyjmenoval případy, kdy podle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobitelným podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem, kdy rozhodně dostatečným popisem přestupku není formát „telefonování za jízdy a jiné“, v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP, pásy a jiné“. Z rozhodnutí musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že přestupek se stal mimo pozemní komunikace a přestupce měl být případně trestán podle zákona o přestupcích, nikoliv dle zákona o silničním provozu, údaj v rozhodnutí by měl být uveden čitelně, srozumitelně a přehledně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno; pokud jsou údaje v rozhodnutí nečitelné, nelze takovýto podklad vzít za relevantní.
6. Žalobce dále napadl jednotlivé pokutové bloky ze dne 17. 10. 2019, 23. 9. 2019, 18. 2. 2019, 29. 9. 2015, 11. 7. 2014, 10. 4. 2014, 22. 2. 2013, 28. 2. 2011, 21. 2. 2011, 22. 1. 2010, 4. 12. 2009, 22. 6. 2009, 8. 11. 2008, 11. 6. 2008 a ze dne 19. 2. 2008. Namítal, že v kolonkách 1-4 není přesně zajištěna osoba přestupce, údaje jsou nečitelné, nejsou přesně vypsány požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození, není zde ověření totožnosti dle popisu v rozhodnutí (tyto námitky uváděl žalobce vzhledem ke všem shora citovaným pokutovým blokům). Žalobce dále namítal, že v kolonce číslo 5 není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, není uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou nečitelné, nejsou uvedeny kompletně; není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku, údaje o umístě neobsahují veškeré údaje potřebné pro přesné stanovení místa, název obce není úplný, resp. není uveden ve srozumitelné zkratce. Obdobně se to týká i názvu ulice. Z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata jednání, ani propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měla být porušena. Právní kvalifikace povinnosti je zapsána ve zkratkovitém zápisu, kdy není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se jedná, resp. její konkrétní část (tyto námitky žalobce uplatňoval vůči všem citovaným pokutovým blokům). Žalobce dále namítal, že v blocích je uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání znemožňující přesné určení jednání a i odpovědnost

účastníka za něj. Zápis znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce a neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání. Údaje jsou při své vágnosti a neodbornosti částečně nečitelné (rovněž tyto námitky byly uplatněny vůči všem shora citovaným pokutovým blokům). Žalobce dále namítal, že v blocích není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti (tato námitka se týká třech pokutových bloků). Žalobce dále také namítal, že v blocích není zcela zřetelná výše uložené sankce (tato námitka se týká všech pokutových bloků). Žalobce dále namítal, že v blocích není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo rozhodnutí vydáno a není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré vyžadované údaje o oprávněné osobě, včetně jejího podpisu. Data vyhotovení převzetí rozhodnutí jsou uvedena tak, že znemožňují jeho přezkoumatelnost, není zřetelný podpis žalobce (tyto námitky byly uplatněny vůči všem pokutovým blokům). Ve vztahu k rozhodnutí ve věci přestupku žalobce, MUNNMN 2848/2018/4 žalobce namítal nesprávnost uváděných povinností stanovených příslušnou právní normou, kdy minimálně porušení ust. § 3 zákona o silničním provozu lze jen těžko dovozovat, správní orgán dále neprokázal naplnění materiálního aspektu přestupku, ohrožení zájmu společnosti alespoň v míře nepatrné, nebylo podloženo, z rozhodnutí není patrné, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, z popisu jednání není zjevné dostatečné zajištění věci, žalobce na místě uváděl skutečnosti, které by mohly zpochybnit jeho odpovědnost za přestupek. Nedošlo k nařízení ústního jednání v dané věci, což mohlo vést k nedostatečnému zjištění. V rozhodnutí nejsou jednoznačně zajištěny pohnutky žalobce vedoucí k přestupkovému jednání, přičemž rozhodnutí se jeví nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze přesně určit místo spáchání přestupku, ani jeho podstatu.

7. Žalobce tedy zpochybňoval způsoblost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (žalobce), neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s uplatněnými žalobními námitkami, které považuje za nedůvodné. Odkázal na skutkové a právní závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

10. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
12. Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.
13. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, „V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným

postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

14. Pokud jde o skutečnost, že správní orgány si v předmětném řízení nevyžádaly pokutové bloky a vycházely z oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, souhlasí krajský soud s důvody žalovaného vyličené na straně 7 a 8 žalobu napadeného rozhodnutí, jenž jsou založeny na argumentaci, že byť se na první pohled mohou jevit námitky žalobce vůči pokutovým blokům jako konkrétní, a to směřující vůči konkrétním blokům, z textu odvolání jako celku s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce uvádí totožné formální nedostatky všech 15 pokutových bloků (s výjimkou zavinění, které uvádí pouze u tří bloků na pokutu vydaných po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) nelze odvolací námitky považovat za způsobilé založit povinnost správních orgánů vyžádat si žalobcem poukazované pokutové bloky; je totiž zcela nepravděpodobné, že by všech 15 pokutových bloků obsahovalo zároveň tytéž žalobcem popsané nedostatky, což pouze podtrhuje a demonstruje paušálnost a povšechnost na první pohled konkrétních námitek žalobce. K tomu krajský soud uvádí, že i v nyní projednávané věci lze charakteristiku odvolacích námitek žalobce vztáhnout i na námitky žalobní. Stejně jako žalovanému (viz strana 7 žalobou napadeného rozhodnutí) i Krajskému soudu v Brně je z jeho rozhodovací činnosti (viz například rozsudky ze dne 23. 9. 2021, č. j. 30 A 135/2019 – 82, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 30 A 264/2017 – 72, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 30 A 140/2017 – 60, ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 A 46/2017 – 63 a jiné) známo uplatňování stejných či obdobných typizovaných námitek právním zástupcem žalobce v řízení o žalobách proti rozhodnutím o námitkách proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 – 44, za uvedené situace postup správních orgánů, které vycházely a přezkoumávaly správnost toliko jednotlivých oznámení o uložení pokut, ob stojí. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. vyslovil:

[14] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34).

[15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.

[16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné

osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.

15. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně použitelné i v nyní projednávané věci. Jak již bylo shora uvedeno, v průběhu řízení před správním orgánem, nevzněl žalobce konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů a oznámením o přestupku (v tom směru, že by se např. daných přestupků z konkrétních důvodů neměl dopustit a podobně), namítal pouze formální nedostatky prvostupňového správního rozhodnutí a uplatnil obecné úvahy, co by měl příkazový blok obsahovat a šablonovitě napadl údaje na jednotlivých blocích. Žalobce zpochybněné příkazové bloky, jenž by měl mít s ohledem na vznesené námitky k dispozici, nepředložil, namísto toho předložil bloky s předmětnou věcí nesouvisející. Ani soudu proto nevznikly důvodné pochybnosti, které by postup správních orgánů zvrátily. Ze správního spisu vyplývá, že ten obsahuje jednotlivá správními orgány v jeho rozhodnutích poukazovaná oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, tato obsahují správné označení přestupce, vymezení doby a místa spáchání přestupků, popis způsobu jejich spáchání, údaje o právní kvalifikaci a označení příkazových bloků. Ke konkrétním námitkám žalobce vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům, resp. k údajům z nich převzatých v oznámeních soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, uvedl, že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.*
16. K žalobcem uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud uvádí, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení. Pokud se žalobce zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložení pokutě na místě nebránil, což jsou ostatně podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení, pak nebylo sporu o tom, že došlo k porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Jak již bylo výše uvedeno, řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku. Žalobce by musel namítat pochybení natolik závažná, že by jednotlivá bloková rozhodnutí nebylo možné vůbec použít jako způsobilý podklad pro záznam bodů, což se v dané věci nestalo.

17. K námitkám proti příkazu Městské úřadu Nové Město na Moravě ze dne 26. 3. 2018, č. j. MUNNMN 2848/2018/4 soud uvádí, že předmětným příkazem byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písmeno e) bod 1 zákona o silničním provozu porušením § 3 odst. 3 písmeno a) tohoto zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno k) tohoto zákona, jichž se žalobce dopustil dne 22. 2. 2018 v 9 hodin 40 minut jako řidič vozidla RZ 4E5 7205 nákladního automobilu Renault Master na křižovatce silnice číslo III/01844 a silnice číslo I/19 v k. ú. Nové Město na Moravě; žalobce jel směrem od Nového Města na Moravě, kde odbočoval na silnici číslo I/19 směrem k obci Radňovice; v místě křižovatky přešel vodorovné dopravní značení V13, následně byl v obci Radňovice na silnici číslo I/19 zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce má od 14. 6. 2016 provedenu blokaci řidičského oprávnění, kdy jej k tomuto dni pozbyl. Žalobce tak dne 22. 2. 2018 řídil motorové vozidlo a přitom nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. K námice, že minimálně porušení ust. § 3 zákona o silničním provozu lze těžko dovozovat, neboť k ohrožení majetku či zdraví může dojít i za dodržení ohleduplnosti účastníka, soud uvádí, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku s odkazem na ust. § 3 odst. 3 písmeno a) citovaného zákona, podle něhož platí, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členem Evropské unie nebo smluvní stranou dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu. Řízení motorového vozidla bez toho, aniž by řidič byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, ve svém důsledku zcela jistě může vést k ohrožení majetku či zdraví, stran žalobcem poukazovaného dodržování ohleduplnosti citované ustanovení zákona nehovoří. Měl-li žalobce za to, že v dané věci nebyla naplněna materiální stránka přestupku, nebo že bylo třeba objasnit při jednání před správním orgánem, měl proti příkazu v souladu s poučením uvedeným v jeho závěru podat odpor; nedoručení příkazu žalobce ve správním řízení ani v žalobě nenamítal. Z předmětného příkazu vyplývá i způsob, jak mělo dojít ke spáchání přestupků a žalobce konkrétně nenamítal ani to, jaké skutečnosti měl uvádět žalobce na místě, jenž by mohly zpochybnit odpovědnost za přestupek. Zkoumání otázek naplnění materiálních znaků přestupku není v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů přípustné, stejně tak jako zajišťování žalobcových pohnutek, které měly ke spáchání přestupku vést. Mezi účastníky řízení není sporné, že příkaz nabyl právní moci; žalobce, tedy s ním musel být řádně seznámen. V této souvislosti soud znovu opakuje, že předmětem soudního přezkumu je pouze posouzení, zda správní orgán provedl záznam v registru řidičů v souladu s rozhodnutím o přestupku, tj. zda z rozhodnutí o přestupku byly jednoznačně seznatelné skutečnosti nutné pro závěr o dosažení příslušného počtu bodů. Byl-li na základě přesně vymezeného skutku uvedeného v pravomocném rozhodnutí započten tomu odpovídající počet bodů (jak je tomu v dané věci), je nutné dospět k závěru, že z takového rozhodnutí skutečnosti nutné pro závěr o dosažení příslušného počtu bodů bez pochyb plynou.
18. Krajský soud v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po

pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalobce tedy neprokázal, že by žalovaný v jeho věci rozhodl v rozporu s ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, pouze upozornil na několik rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu a jiného prvostupňového správního orgánu, které dle žalobcova názoru přistupovaly k rozsahu posouzení podkladových rozhodnutí o dopravních přestupcích z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jinak než žalovaný. Tímto se zabýval již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017 - 39, v němž uzavřel, že několik rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazuje, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především Nejvyšší správní soud. Ten už se ovšem k otázce, do jaké míry a zda mají správní orgány rozhodující o námitkách proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče přezkoumat podklady osvědčující uložení pokuty, jasně vyjádřil ve svých rozhodnutích (viz výše), z nichž vycházel i žalovaný v nyní posuzované věci.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku pod bodem II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 4. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu